

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A II-A CIVILĂ

Dosar nr.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 24 iunie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare recursul declarat de recurențele și, în contradictoriu cu intimatul, împotriva deciziei civile nr. din 27.06.2018 pronunțată de Tribunalul în dosarul nr., având ca obiect contestație creditor Legea 77/2016 art. 7 din Legea nr.77/2016.

Componența completului de judecată a fost aprobată prin Hotărârea nr. 22/2019 la data de 06 martie 2019, anexată în copie la dosarul cauzei (f. 86-87).

La apelul nominal făcut în cauză nu se prezintă niciuna dintre părți.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că în prezenta cauză s-a acordat termen pentru legala îndeplinire a procedurii de citare, pentru achitarea de către recurenta a taxei judiciare de timbru în valoare de 985,84 lei aferentă cererii de repunere pe rol, precum și pentru exprimarea de către părți a poziției procesuale cu privire la necesitatea sesizării CJUE în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Procedura de citare este îndeplinită pentru acest termen.

Se constată că la data de 14.06.2019 recurenta a depus la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 985,84 lei aferentă cererii de repunere pe rol (f. 121).

Părțile nu au depus la dosar punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării CJUE în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

S-a solicitat judecarea cauzei în lipsă, solicitare de se regăsește la fila 91 dosar.

Curtea, în urma deliberării, constatând depunerea la dosar a dovezii privind achitarea taxei judiciare de timbru datorate, admite cererea de repunere pe rol a cauzei.

CURTEA

Asupra sesizării Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, reține următoarele:

I. 1. Circumstanțele cauzei:

Prin *cererea înregistrată* la data de 02.09.2016, creditoarele și, în contradictoriu cu debitorul, au solicitat instanței să dispună admiterea contestației și să constate neîndeplinite condițiile de admisibilitate a notificării formulate de debitor, cu obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

Între și intimatul s-a încheiat Contractul de credit bancar nr., cesionat de contestatorul prin actul adițional nr. 3/11.04.2014. Potrivit clauzelor contractuale, intimatul a împrumutat suma de 55725 CHF (pentru cumpărare imobil care face obiectul garanției imobiliare), pe o durată de 420 luni (35 de ani), credit garantat prin

constituirea unei ipoteci asupra imobilului situat în și înscris în CF nr. Garanția a fost constituită conform Contractului de ipotecă nr. autentificat sub nr. din 14.08.2007 de

Urmare a neîndeplinirii obligațiilor contractuale asumate, intimatul a fost supus executării silite în cadrul dosarului de executare al B.E.J., la cererea creditoarei înregistrată la data de 18.05.2016 .

La data de 26.08.2016 intimatul a formulat o notificare în baza Legii nr. 77/2016 cu privire la darea în plată a bunului imobil ipotecat în baza contractului de ipotecă mai sus menționat, în vederea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit bancar nr. încheiat cu, contracte cesionate de Intimatul a considerat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016.

Față de această notificare, contestatoarele au formulat la data de 31.08.2016, contestație în baza art. 7 din Legea nr. 77/2016 , cu respectarea termenului legal de 10 zile.

2. Soluția instanței de fond:

Prin sentința civilă nr. pronunțată de Judecătoria în dosar nr. a fost respinsă contestația formulată de contestatoarea, ca fiind formulată de o persoană lipsită de calitate procesual activă.

A fost admisă contestația formulată de contestatoarea creditoare, față de notificarea formulată la data de 26.08.2016, în baza Legii nr. 77/2016 de debitorul

Au fost repuse părțile în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de Legea nr. 77/2016 privind darea în plată.

3. Soluția instanței de apel:

Prin decizia civilă nr. din 27.06.2018 pronunțată în dosarul nr. al Tribunalului s-a admis apelul declarat de apelantul, în contradictoriu cu intimatele și

S-a modificat în parte sentința civilă nr. pronunțată de Judecătoria în dosarul nr., în sensul că s-a menținut soluția de respingere a contestației formulate de și s-a respins contestația formulată de contestatoarea creditoare

4. Recursul declarat în cauză:

Împotriva acestei decizii au declarat recurs și solicitând admiterea recursului, casarea deciziei recurate, iar în rejudecare admiterea apelului, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecata ocazionate de soluționarea cauzei.

În motivele de recurs se arată că Decizia civilă este nelegală întrucât în cauza fluctuația valutara a fost asumată de către părți la data încheierii contractului de credit, neputând fi un eveniment imprevizibil - în cauza instanța a pronunțat o hotărâre cu încălcarea dispozițiilor art. 488 punctul 8 din Codul de procedura civilă, respectiv a aplicat greșit - normele materiale privind impreviziunea.

Recurentele susțin că instanța de apel a aplicat greșit normele de drept întrucât orice contract de credit în valuta este supus riscului valutar. Expunerea consumatorului de credite la riscul valutar, ca tip de risc financiar materializat în fluctuații de curs valutar, reprezintă o trăsătură naturală a contractelor de credit în moneda străină. Orice împrumut denominat într-o alta monedă decât cea națională, în care consumatorul obține veniturile, implica obligația obținerii de către debitor a valutei necesare plății ratelor de credit, pe baza resurselor financiare pe care le are la dispoziție în moneda națională, la cursul valutar la care moneda străină poate să fie procurată.

Dacă fluctuațiile cursurilor valutare nu numai că nu sunt anormale, ci sunt chiar tipice și previzibile, variația de curs putând fi anticipată pe baza empirică, sensul și amploarea acestora rămân aleatorii. Reiese, astfel, că riscul valutar nu este situat în afara mecanismului contractului de credit în valuta, ci în interiorul sau deși, aparent, în cazul creditelor denominate în valuta, în condițiile în care obligațiile consumatorului de rambursare a împrumutului și de plata a remunerațiilor sunt exprimate și plătibile în moneda străină, conversia valutara ar fi exterioară

contractului. Debitorul trebuie să-și execute aceste obligații în moneda în care i-a fost acordat creditul, respectiv să procure valuta pentru plata ratelor, revenindu-i o veritabilă "obligație de a obține".

Recurentele subliniază că asumarea riscului valutar de către intimăți are valoarea unei clauze de asumare a riscului schimbării împrejurărilor, în sensul pe care teoria impreviziunii îl da acestei condiții (negative), blocând astfel aplicarea impreviziunii în cauză, indiferent de amploarea riscului survenit, iar reținerile instanței de judecată potrivit căreia dublarea cursului a fost total imprevizibilă, este o reținere nefondată în raport de cele mai sus arătate, fluctuația valutară neieșind cu nimic din comun în raport cu momentul anterior încheierii contractului de credit.

I. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

Părțile nu și-au exprimat poziția procesuală cu privire la oportunitatea procedurii prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă.

III. Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Potrivit art. 519 Cod procedură civilă, dacă în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Se poate observa, așadar, că legiuitorul român a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În speță,

- sesizarea în condițiile art. 519 CPC are loc în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel, cauza făcând obiectul dosarului înregistrat sub nr.;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție judecă prezenta cauza în ultimă instanță potrivit art. 96 alin 3 C pr civ ;
- Curtea de Apel a fost legal investită cu soluționarea prezentului recurs în condițiile art. 7 din Legea nr 77/2016, astfel cum au fost acestea interpretate de către ICCJ .
- de lămurirea chestiunii de drept invocate pe calea sesizării depinde soluționarea pricinii pe fond, în contextul în care obiectul judecării îl reprezintă contestația formulată de creditor în temeiul art 7 din Lgea nr 77/2016;
- elementul de noutate este conferit de faptul că problema de drept dedusă judecării nu a mai făcut obiectul unei analize și al unei dezlegări jurisprudențiale consecutive, neputându-se vorbi despre cristalizarea unei practici judiciare în această privință, multiple fiind doar deciziile pronunțate de Curtea Constituțională în soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate care au vizat textele incidente din Legea nr 77/2016; de altfel, din perspectiva expunerii elementului de noutate, Curtea apreciază că aceasta corespunde jurisprudenței ICCJ – Completul pentru dezlegarea

unor probleme de drept (e.g. *Decizia nr.3/2017 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 142 din 24 februarie 2017*);

Nu în ultimul rând, trebuie subliniat faptul că în prezenta sesizare elementul care presupune o dezlegare a Instanței Supreme vizează determinarea elementelor care justifică aplicarea textelor evocate în raport de cadrul stabilit tocmai prin deciziile Curții Constituționale ;

- Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia prin decizii în casație sau prin recurs în interesul legii și nici pe calea unei alte hotărâri prealabile, așa cum rezultă din site-ul instanței supreme.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată

Recurenta a susținut prin recursul care a determinat investirea Curții că Decizia civila este nelegală întrucât în cauză fluctuația valutară a fost asumată de către părți la data încheierii contractului de credit, neputând fi un eveniment imprevizibil - în cauză instanța a pronunțat o hotărâre cu încălcarea dispozițiilor art. 488 punctul 8 din Codul de procedura civilă, respectiv a aplicat greșit - normele materiale privind impreviziunea.

Curtea reține că analiza textelor legale determinate ca fiind incidente în cauză relevă că aplicarea și interpretarea dispozițiilor din Legea nr. 77/2016 se impune a fi realizată în considerarea prevederilor art. 147 din Constituție și art. 521 alin 3 Cod Procedură Civilă cu valorificarea coroborată a celor statuate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (2), art. 6-8, în special art. 8 alin. (1), (3) și (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, pronunțată de Curtea Constituțională și publicată în Monitorul Oficial nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 7, art. 8 alin. (1) și (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite pronunțată de Curtea Constituțională și publicată în Monitorul Oficial nr. 656 din 9 august 2017 .

Interpretarea textelor legale enunțate, cu aplicarea integrată a deciziilor evocate relevă că trebuie reținut că *instituția dării în plată reglementată de Legea nr. 77/2016 are altă natură juridică decât cea reglementată de Codul Civil , vechi sau nou , după caz , fiind o instituție autonomă care se bucură de reglementare specială și cu privire la care nu poate fi ignorată derogarea de la dispozițiile de drept comun enunțată în textul art 3 din legea specială .*

Concluzia care se impune, în aplicarea deciziilor evocate , este că stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării.

Instituția impreviziunii vizează contractele cu executare succesivă și se raportează la prejudiciul suferit de una dintre părțile contractante, în cursul executării contractului, ca urmare a dezechilibrului valoric între prestații, determinat, de regulă, de creșterea rapidă și neîncetată a prețurilor și deprecierea valorii bunurilor .

Incidența teoriei impreviziunii presupune revizuirea efectelor actului juridic, din cauza ruperii echilibrului contractual ca urmare a schimbării împrejurărilor avute în vedere de părți în momentul încheierii actului juridic întrucât dezechilibrul prezent , reprezentând suma evenimentelor exterioare este de natură a schimba efectele urmărite prin încheierea convenției .

Dacă nu s-ar opera o asemenea revizuire s-ar ajunge la situația în care efectele actului juridic să fie altele decât cele pe care părțile, în momentul încheierii respectivului act, au înțeles să le stabilească.

Devine admisibilă revizuirea efectelor contractului atunci când executarea unui contract sinalagmatic devine excesiv de oneroasă pentru una din părțile contractante, pentru a se restabili

echilibrul valoric al prestațiilor, deoarece părțile s-au obligat în condițiile economice existente la data încheierii contractului.

Impreviziunea trebuie să implice o gravă alterare a echilibrului contractual așa cum reține și Curtea Constituțională în Decizia nr.623/2016, impreviziunea intervine când în executarea contractului a survenit un eveniment excepțional și exterior ce nu putea fi prevăzut în mod rezonabil la data încheierii contractului în privința amplitudinii și efectelor sale, ceea ce face excesiv de oneroasă executarea obligațiilor prevăzute de acesta.

Instanța investită trebuie să verifice dacă a intervenit o schimbare a împrejurărilor legate de executarea contractului după încheierea acestuia, aceste împrejurări să nu fi fost și să nu fi putut fi avute în vedere de către debitor, să verifice dacă modificarea circumstanțelor nu a fost integrată în riscul contractual, cauza schimbării circumstanțelor are caracter exterior, obiectiv independent de atitudinea părților.

Un debitor nu va putea invoca impreviziunea invocând argumentul că executarea în continuare a prestațiilor contractuale îi creează o dificultate majoră în executare din cauza faptului că veniturile pe care le obține nu îi permit să-și onoreze obligațiile contractuale, însă va putea invoca onerozitatea excesivă a obligațiilor derivată din evenimentele exterioare și imprevizibile intervenite.

Debitorul care invocă incidența impreviziunii trebuie să facă dovada onerozității excesive a executării prin raportare la dezechilibrul dintre prestația sa și cea a creditorului ceea ce presupune *analiza conjugată a tuturor elementelor care au determinat ruperea echilibrului contractual și nu o analiză disjunctă*, fără cumularea efectelor evenimentelor exterioare și imprevizibile intervenite, numai într-o astfel de ipoteză fiind realizată o verificare efectivă a îndeplinirii condițiilor subiective ale impreviziunii.

Nu trebuie omisă că în analiza realizată Curtea Constituțională a reiterat că se impune a distinge între *consumatorii care nu pot să plătească și cei care nu vor să plătească creditul*, ultimilor nefiindu-le aplicabilă impreviziunea, ceea ce restrânge aplicabilitatea normelor din legea specială la o *impreviziune determinată subiectiv, elementele personale ale debitorului care se prevalează de incidența impreviziunii fiind determinante*.

Impreviziunea ca instituție presupune că după încheierea contractului, circumstanțele încheierii acestuia se schimbă radical și cu caracter excepțional, astfel încât prestațiile părților se regăsesc într-o disproporție vădită, obligațiile reciproce fiind dezechilibrate și apare contrar bunecredinței și echității să se pretindă executarea obligațiilor pentru partea afectată de schimbarea circumstanțelor. În vederea reechilibrării prestațiilor se impune ajustarea contractului, prin excepție de la principiul forței obligatorii.

Apariția dezechilibrului se analizează în relație cu *riscul inerent* oricărui contract și care poate fi prevăzut, și *un risc supra-adăugat*, imprevizibil și care determină alte efecte ale actului juridic decât cele asigurate de părți la momentul încheierii.

Riscul inerent acoperă devalorizarea sau valorizarea rezonabilă a monedei creditului, fluctuația valutară fiind un fenomen economic curent, cunoscut și asumat, însă valorizarea exorbitantă a monedei creditului nu poate fi subsumată acestui risc asumat fiind un eveniment excepțional, obiectiv, dar care nu este de natură singulară a determina incidența unei impreviziuni obiective, examinarea elementelor subiective fiind necesară și obligatorie.

Teoria impreviziunii se aplică doar riscului supra-adăugat, iar *imprevizibilitatea* schimbării împrejurărilor este și ea îndeplinită în măsura în care riscul supra-adăugat nu putea fi în mod rezonabil prevăzut la momentul încheierii contractului de credit, caracterul imprevizibil fiind necesar a fi analizat și *prin raportare la cumulul elementelor*, întrucât deși în mod independent producerea unora din evenimente putea fi apreciată ca fiind posibilă, producerea mai multor evenimente cumulat nu poate fi apreciată ca inerentă.

Astfel se poate aprecia că având în vedere durata de executare a convenției se putea asuma oscilarea cursului valutar, însă nu cu 200%, determinată de deciziile Băncii Naționale a Elveției care au generat valorizarea monedei CHF, care nu puteau să fie prevăzute în mod rezonabil.

De asemenea unele schimbări în parcursul profesional al debitorilor puteau fi asumate, însă nu puteau fi cuantificate efectele cumulate ale, devalorizării leului, scăderii valorii bunului ipotecat, pierderii sau schimbării locului de muncă, afectarea bugetului familial analizat la

momentul acordării creditului ca urmare a unor schimbări în viața debitorilor , respectiv divorțul, căsătoria , schimbarea numărului membrilor de familie , nașterea unor copii, și alte evenimente care deși nu sunt imprevizibile au determinat modificări impredictibile ale unor elemente care au fost luate în considerare de către ambele părți în momentul încheierii contractului de credit , și prin urmare sunt elemente care trebuie evaluate coroborat pentru a verifica atât buna credință cât și ruperea echilibrului datorată unor motive exterioare .

Impreviziunea este incidentă dacă dovada onerozității excesive a executării prin raportare la dezechilibrul dintre prestația debitorului și cea a creditorului rezultă din analiza conjugată a tuturor elementelor care au determinat ruperea echilibrului contractual și nu o analiză disjunctă , întrucât și la momentul încheierii contractului de credit toate elementele au fost analizate conjugat pentru determinarea bonității, respectiv veniturile debitorilor , numărul membrilor de familie , statutul marital , existența altor venituri, raportul dintre venituri și creditul acordat , bunuri aflate în proprietate ,valoarea bunului care face obiectul contractului de ipotecă , eventuale creanțe.

Impreviziunea vizează onerozitatea contractuală stabilită prin evaluarea echilibrului prestațiilor contractuale fiind exterioară sferei de control a debitorului, și independentă de comportamentul acestuia însă circumstanțele personale ale acestuia trebuie analizate pentru determinarea exigențelor instituite de instanța de contencios constituțional vizând buna credință și imposibilitatea obiectivă a executării.

Nu trebuie omis că în analiza realizată Curtea Constituțională a reiterat că se impune a distinge între *consumatorii care nu pot să plătească și cei care nu vor să plătească creditul*, ultimilor nefiindu-le aplicabilă impreviziunea , ceea ce restrânge aplicabilitatea normelor din legea specială la o impreviziune determinată subiectiv, elementele personale ale debitorului care se prevalează de incidența impreviziunii fiind determinante.

Apariția dezechilibrului se analizează în relație cu *riscul inerent* oricărui contract și care poate fi prevăzut, și *un risc supra-adăugat*, imprevizibil și care determină alte efecte ale actului juridic decât cele asigurate de părți la momentul încheierii .

Riscul inerent acoperă devalorizarea sau valorizarea rezonabilă a monedei creditului , fluctuația valurilor fiind un fenomen economic curent , cunoscut și asumat , însă valorizarea exorbitantă a monedei creditului nu poate fi subsumată acestui risc asumat fiind un eveniment excepțional, obiectiv ,dar care nu este de natură singur a determina incidența unei impreviziuni obiective , examinarea elementelor subiective fiind necesară și obligatorie .

Teoria impreviziunii se aplică doar riscului supra-adăugat , iar *imprevizibilitatea* schimbării împrejurărilor este și ea îndeplinită în măsura în care riscul supra-adăugat nu putea fi în mod rezonabil prevăzut la momentul încheierii contractului de credit, caracterul imprevizibil fiind necesar a fi analizat și prin raportare la cumulul elementelor , întrucât deși în mod independent producerea unora din evenimente putea fi apreciată ca fiind posibilă, producerea mai multor evenimente cumulat nu poate fi apreciată ca inerentă , fiind necesar ca rezultanta acestui cumul să releve ruperea echilibrului contractual, ceea ce presupune prin ipoteză că un astfel de echilibru a existat astfel că se impune analiza tuturor elementelor evocate pentru respectarea principiului simetriei .

Curtea Constituțională a mai statuat , că instanța de judecată nu va analiza dacă patrimoniul debitorului se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor, pe măsură ce acestea devin scadente, ci își va limita analiza la *dinamica obligațiilor reciproce întemeiate pe contractul de credit* și, în măsura în care va ajunge la concluzia că această dinamică este de natură să conducă la *ruina contractuală a debitorului*, prin materializarea riscului supraadăugat, va putea constata că, referitor la contractul de credit astfel analizat, a intervenit impreviziunea.

Interpretarea conferită de instanța de contencios constituțional nu subminează argumentele privind analiza convergentă a elementelor care au fost examinate și la momentul încheierii convenției în dinamica obligațiilor reciproce întemeiate pe contractul de credit fiind incluse toate aspectele evocate în contractul de credit din perspectiva limitelor răspunderii părților .

În concluzie , instanța care a formulat sesizarea apreciază că se impune analiza conjugată a tuturor elementelor care au determinat ruperea echilibrului contractual și nu o analiză disjunctă , întrucât și la momentul încheierii contractului de credit toate elementele au fost analizate

convergent pentru determinarea bonității, care circumscrie sfera riscurilor asumate de ambele părți, respectiv veniturile debitorilor , numărul membrilor de familie , statutul marital , existența altor venituri, raportul dintre venituri și creditul acordat , bunuri aflate în proprietate ,valoarea bunului care face obiectul contractului de ipotecă , eventuale creanțe și alte elemente de natură a determina echilibrul contractual la momentul încheierii și nu doar a elementelor individuale sau doar al riscului valutar .

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind dezlegarea unor chestiuni de drept în temeiul art. 519 Cod procedură civilă, prin care să lămurească următoarele aspecte:

1. În analiza impreviziunii, este suficient ca instanța să constate că există fluctuațiile cursului valutar, respectiv a valutei în care a fost acordat creditul, sau trebuie să analizeze și alte aspecte precum veniturile debitorului, bunurile pe care le deține debitorul?

2. Dacă răspunsul este pozitiv, care e momentul la care trebuie realizată analiza veniturilor - respectiv, data notificării, data formulării contestației, data formulării acțiunii sau data soluționării definitive a cauzei?

Suspendă soluționarea prezentului recurs în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

PREȘEDINTE

.....

JUDECĂTORI

.....

GREFIER

.....

Red.....

2 ex.-.....